

Проповед на Петрови заговезни

Братя и сестри,

Всички, дошли навреме за службата, чува днешното евангелско четиво.

Свети евангелист Матей предава Христовите слова. Господ Иисус Христос казва: **„Всеки, който Мене признае пред човеците, ще призная и аз него пред Моя Отец Небесен.“**

И Спасителят добавя: **„А който се отрече от Мене пред човеците, и аз ще се отрека от Него пред Моя Отец Небесен.“**

Вижте колко кратко литургийно четиво и същевременно колко силно и страшно по смисъл.

Какво значи да признаем Христа за Господ и Бог? Какво ще рече да се отречем от Него? Днес не слагат главата ни на дръвника, както във времената на турското робство, което наричаме „османско владичество“. Днес можем да посещаваме Божия дом свободно, без страх, че партийният секретар ще ни види и ще загубим работата си и социалното си положение, както бе в недалечното минало.

Днес сме свободни да носим кръщелните си кръстове, да изповядваме вярата си без да се страхуваме от преки гонения.

Но днес сме изложени на по-големи духовни опасности, защото нашият свят със своя светски дух – дух на заблуди, компромиси, съглашения с враговете на Христа – този свят въздейства на всички нас.

Вижте колко лесно изпадаме в еуфория, когато медиите възвеличават посещението на папата, колко безкритични сме спрямо това, което учат нашите деца в училищата, колко заблуждения самите ние не отбягваме.

Предаваме древните езически практики като баене и гадаене и въпреки всичко се мислим за християни. Въвличаме се в разговори на окултни теми, прераждане, допускаме внуците ни да тренират карате и източни бойни изкуства, без да знаем, че поклонът, с който започват тренировките, всъщност е поклон към създателите на каратето, които, според далекоизточните вярвания, са индуистките божества. И така въвличаме, без дори да знаем, децата си в едно поле на чуждо за християнството светоусещане – езическо, богопротивно – поле на нашето отречение от Христа.

Гледаме телевизия – филми, наситени със символи и знаци от демоничен порядък, но продължаваме да стоим като залепени пред екрана или монитора, вместо да казваме Иисусовата молитва или да четем духовна литература.

Не е ли това отричане от Христа – това, че не сме изцяло предадени на вярата си, че допускаме компромиси със света, устройваме се в тоя свят,

който е преходен, уж сме християни, а нямаме нищо общо с онези християни, които зачеркват земния си живот, за да придобият вечния.

Ние сякаш сме пълната им противоположност – солта, която е загубила сила, лампада, която е погасила Духа.

Да не бъде, да не бъде с нас това отпадане! От утре започват постите, да се постараме за духовен живот, за покаяние и изповед да мислим, да се съсредоточим над важните неща, а именно – делото на нашето спасение.

И Господ, по застъпничеството на Своята Пречиста Майка и на светите апостоли, отдали живота си за Христа, да ни помилва и спаси, макар и недостойни. Амин!

2019 г.